

עורך משאל ש

העובדים הזה

קע

הקהל דמה אחד: לא היה היה מכוסה וכהות, לוחטו של פרנסואה העולם הזה.

קוראים לי גינגיטי
"זה בכלל לא מפרע לי להיפך, נעים לי מאד. לי אף אחד אחר בכתה לא קוראים גינגיטי מפני שהם לא שווים את זה." בהצגה מקיפה ומנומקת זו, יצאה רחל פריד-מן, 15, תלמידת תיכון חדש בתל-אביב. "מאז שאני זוכרת משהו, קראו לי גינגיטי."

לא כל מים היה מסכים
ל טוס, כשפסק הטיסה שלו על הקרקע הוא גינגיטי, בכל זאת יש כנראה גם כאלה, מי שום שיחזקאל ("חוני") שמיר, 20, הוא גם גינגיטי וגם פסק טיסה. חזי מבטיח: "מעולם א ארעה תקלה בגלל צבע השיער."
★ ★ ★

אחד שהתערב, בא, זכה
"וניצח היה גרשון וילן, 17, תלמיד הכתה י"א במוסד החי נוכי של קיבוץ השומר הצעיר, נבנה, גרשון, שהוא גינגיטי אמרי, תי, התערב עם חבריו לכיתה, שפיקפקו אם יוכל לנסוע להצגה ולחזור בו בערב."

כשהייתי בן 10 רצתי
"מי להיות שחור כמו רוב ברט טיילור, אבל הייתי בלונדי. בגיל 15 הייתי כמו חנה מרון, בלונדי, אבל כולם קראו לי גינגיטי. בגיל 22 הסכמתי כבר להיקרא גינגיטי אבל אז כבר לא היו לי שערות על הראש — אשתי מרטה לי את כולן."
★ ★ ★

תרונות אחרים לשער ה
אדום, חיפשה ומצאה ברכה ליפשיץ, 20, חילת מאי-שם. ה יתרון המרכזי הוא, לדבריה: "בוה שאני לא כמו כולם. כו לם שחרים ואני אדומה. לכו לם פנים נקיות ולי המון נמי שים. איפה חיקח הבדלים כל-כך גדולים, בעולם בו אנו חיים."

צ.ה.ל. יש חופשה רגי
לה וחופשה מיוחדת. חופש שה מן הסוג השני, ביקש וקיבל פסח בצנלסון, 19, שקרא את המודעה בהעולם הזה ושכנע, בעמל רב, את הרביסטל שהוא מוכרח ללכת: "הוא שונא גינגיטי. יש לו חסביך נחיתות."
★ ★ ★

א תספר שגורתי את
"המודעה מתוך העתון כי חדר התרבות. התרבותניק שלנו הוא יקה והוא מחפש כבר שבוע ימים את המנול שקרע את הגליון של העולם הזה, סיפר דני ציפרוט, 25, טרקטוריסט מקבוצת שילר."

כנתה לספסל הלימודים
של אסנת, היא דרורה הימלבלאו, 17. "איפה הפריע?" השיבה לשאלה בדבר מידת הפרעה לחייה הצעירים, המיוחסת לעובדת היותה גינגיטי. "להיפך. גינגיטי, זה הענין. שאל את כל החברים שלי. לפי דברי, ניתן להבין, שיש לה הרבה כאלה."

מרים פעה, 16
מזכירות איחוד והקבוצות. כפקידה מפא"י, אין העובד אדום, מפריעה לה להיות המון מועמדות קבלו דווקא אותי. שזה היה דווקא גינגיטי. אני לא זה היה כך."

במדיונה

פשוט: ביגיי ומשמרה-הצר שלו, אנשי קבוצת-המנהלים, היו בטוחים כי המיכצע יחד טוך אותם לגיבורי ההיסטוריה העברית. הם רצו להפגין קבל עם ועולם כי לשרת אין שום חלק בווהר זה.

לרוע המזל, קרה כמעט ההיפך המוחלט. מיכצע סיני נראה ככשלון פוליטי חרוץ, ש-הטיל צל על כל מתכנניו הפוליטיים. דווקא משה שרת, שהשתתף אותה שעה בשמש ה'אסיאתית, וחסר כל ידיעה על המיכצע, היה נקי מכל רבב. בעיני ביגיי הוא היה כתב-אישום חי.

לכן נקט ביגיי השבוע בסעולה קיצונית. כאשר ביקש שרת לנסוע לאמריקה ואף הודיע על כך ברבים, אסר בן-גוריון במפורש את הנסיעה. הטענה הרשמית: אדם המתנגד למדיניות הממשלה, אינו יכול להסביר אותה בנכר.

כספים מלחמת הכוונתנים

לגבי האיש הקטן, "אשראי" פירושו הל' וואה לקניית מקר חשמלי. לגבי המשק בכ' ללו, האשראי הוא מחזור הדם, שבלעדיו מתים האברים.

ענף המקבל אשראי גדול וזול, פורח ומשגשג. ענף שאינו מקבל אשראי, אינו מסוגל לפעול. הוא נאלץ לקבל כסף ברבית קצוצה, המייקרת את התוצרת ומשמיטה את הבסיס מתחת לרגלי המפעל.

לכן המלחמה על האשראי היא מלחמה כלכלית לחיים ולמוות.

מזל דגני הרקק. כמד אחד של החזית עומדים שניים מבין שלושת הבנקים הגדולים במדינה: בנק לאומי לישראל ובנק הפועלים. שניהם מסוגלים לתת כספים ברבית נמוכה: לה: לבל"ל ישנן קרנות ציוניות חתיקות, שהוא משלם עבורן רבית נמוכה מאוד, ואילו בנק הפועלים מחזיק בכספי קופות התגמול לים של הפועלים, שגם הן עולות לו מעט. חשבונם: אם ייאסר על הבנקים לקחת את הרבית שהם מקבלים כיום, יצטרכו דגני-רקק רבים לנטוש את שדה-המערכה, להיבלע על ידי הלוחיתנים.

בראש המערכה הזאת עומד אהרון בארט, המנהל הדתי של בל"ל. דרישתו: חוק מיוז, חד, שיטיל עונשים חמורים על נושכי נשך. יריבו במאבק זה הוא מנהל הבנק העליון — בנק ישראל (שהוא מוסד מתאם, אינו פתוח לקהל). דויד ("דוליטי") הורוביץ אינו נלהב להצעה. לדעתו היא מיותרת בהחלט. כי 330 מיליון מתוך 390 מיליון הליי של האשראי הנמצא במשק ניתן על-ידי הבנקים עצמם, ועליהם אפשר לשלוט בנקל גם בלי חוק מיוחד. ואילו על השוק השחור הפרטי, אי-אפשר ממילא לפקח: ככל שיוחמר החוק יוגדל הסיכון של המלווה, כן תגדל הריבית השחורה.

אכסורדי. כאשר הגיעה הצעת-החוק לועד-דתי-הכספים של הכנסת, נדחתה פה אחד והוחזרה לממשלה. הועדה לא הסתפקה בכך כי יוטל עונש חמור על דורשי הריבית המוגזגת, שיעצרכו לשלם ללחה סכום שיכפיל בחמש את סכום הריבית (סכום שהיה עולה ברוב המקרים על סכום ההלוואה עצמה). ה'ועדה הוסיפה תקנה אבסורדית משלה: ש'הלחה בעצמו יהיה צפוי לעונש, בדיוק כמו המלווה.

כשראה אשכול את מסקנת הועדה, חיך. היה ברור כי הצעת הועדה היתה הופכת את כל החוק למגוחך, כי שום לחה לא היה מג' לה עיסקה שהיתה הופכת גם אותו לעברייני. לחץ קטן של אשכול הספיק: חברי מפא"י בוועדה שינו את עמדתם מן הקצה אל הקצה. **דייג באגם.** לפי ההצעה הסופית, כפי שהתגבשה עתה, יהיה החוק החדש הרבה יור' מתון והגינני. עיקריו:

- שרי-האוצר עצמו יקבע מדי פעם, בצו מיוחד, מהי הריבית המקסימלית המותרת.
- הלחה ששילם ריבית מופרזת, יוכל לתבוע את המלווה למשפט אזרחי, ובית-המשפט יקבע מה הסכום שעל המלווה להחזיר ללחה.
- המדינה תוכל לתבוע את המלווה ל'משפט פלילי, אולם הקנס שיוטל עליו יגיע לקופת המדינה (ולא ללחה).
- התוצאה המשוערת: כמה מן הבנקים הקט'נים, המתקיימים על הריבית המופרזת, יצ'טרכו לסגור את שעריהם או להדביק עליהם שלטים של אחד מבנקי-הענק. מספר הדגים באגם הכספיים יפחת בהרבה.

● החבר השלישי בשלישייה: בנק לדיס'קונט, התופס את המקום השני.

המחיר ירד הטיב נשאר

עט גלובוס כולל מס 1490

מלוי גלובוס FINE 390-

עט גלובוס כולו כרום (כולל מס) 2.500 ל"י

מלוי גלובוס Ex. Ex. Fine 500 פרוטה

לתשומת לב: החלפת 25 רפילים ריקים נגד עט גלובוס רק עד ה-1 בסברואר.

גלובוס

